

A nyugalom ára

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: 1Mózes 3:1-8; 2Sámuel 11; 12:1-23;
1János 1:9

„Tiszta szívet teremts bennem, oh Isten, és az erős lelket újítsd meg bennem”
(Zsolt 51:12).

Sokan mintha kétségbeesetten keresnék a békét és a csendet, még fizetni is készek érte. Több nagyvárosban internetmentes helyiségek bérelhetők egy-egy órára, szigorú szabályokkal: nem szabad hangoskodni, sem látogatókat fogadni. Az emberek hajlandóak fizetni azért, hogy csak csendben üljenek és gondolkodjanak vagy aludjanak. Reptereken lehet alvó kapszulákat bérelni, de a zajszűrő fülhallgatók is népszerű termékek. Még vászonkapucnik és összecukható, egyszemélyes kapszulák is vásárolhatók, amelyeket az ember a fejére vagy a testére húzhat a munkahelyi gyors kikapcsolódás idejére.

A valódi nyugalomnak ára van. Az önségélyezést hirdető médiaszószólók azt akarják velünk elhitetni, hogy képesek vagyunk meghatározni a saját sorsunkat, a nyugalom pedig csupán döntés vagy tervezés kérdése. Csak-hogy őszintén átgondolva felismerjük, hogy önmagunkban képtelenek vagyunk valódi nyugalomra lelni. Ágoston, a 4. századi egyházatyja remekül összefoglalta ezt *Vallomások* c. könyvében (1. kötet), amikor Isten kegyelméről gondolkodott: „Önmagadnak alkottál bennünket, a szívünk addig nyugtalan, amíg benned meg nem nyugszik.”

Ezen a héten röviden betekintünk az Isten szíve szerint való ember életébe, és megtudjuk, ő hogyan fedezte fel az Úrtól jövő nyugalom valódi árát.

FÁRADT ÉS MEGVISLET

Egy illatos este Dávid király nyughatatlanul sétálgatott palotája tetején. A seregével kellett volna lennie, a Jordán túlsópartján. Isten népét kellett volna vezetnie, hogy legyőzzék az ammonitákat, békét biztosítva az országban.

Dávid előtt kinyílt a kísértés ajtaja, amikor nem ott volt, ahol lennie kellett volna. Olvassuk el 2Sám 11:1-5 szakaszát! Mi történt? Milyen nagy bűnt követett el a király?

Dávid meglátott a tetőről egy „igen szép” (RÚF) nőt, aki éppen fürdött. Bűnös indulatai kerekedtek aznap este felül, és lefeküdt Betsabéval, egy hűséges katonatisztje feleségével. Mint az ókori királyok, Dávid is teljhatalommal bírt. Uralkodóként nem kellett betartania azokat a szabályokat, amelyek mindenki mászt vezéreltek. Ám családjának az ezek után következő, fájdalmas története arra emlékeztet, hogy valójában királyként sem állt Isten törvénye felett. A törvény védelmet, oltalmat jelent, és amikor a király átlépte a határát, rettenetes következményekkel kellett szembenéznie. Dávid az élete minden területén érezni kezdte Isten törvénye megszegésének következményeit. Azt hitte, hogy szenvedélyes félrelépése titokban marad, csak hogy Betsabé teherbe esett, miközben a férje messze járt.

Olvassuk el 2Sám 11:6-27 részét! Hogyan próbálta Dávid takargatni a bűnét?

Még Dávid legravaszabb tervei is kudarcba fulladtak, amelyekkel Úriást haza akarta juttatni Betsabéhoz, a feleségéhez. Úriás, a kiváló hírű férfi így felelt Dávid célozgatására: „A láda meg Izráel és Júda sátrakban laknak; az én uram, Jóáb és uramnak a szolgálói pedig a nyílt mezőn táboroznak. Hogyan mehetnék akkor én haza, hogy egzem, igyam, és a feleségemmel háljak” (2Sám 11:11, RÚF)? A kétségbeesett Dávid végül „távirányítással” ölette őt meg, hogy fedezze a bűnét.

Nehéz elhinni, hogy ilyen mélyre süllyedt Dávid, akinek Isten annyi mindent megadott! Milyen figyelmeztetést kell mindannyiunknak leszűrünk ebből a történetből?

ÉBRESZTŐ

Dávid életének egyik legsötétebb órájában is találunk jó hírt: *Isten elküldte a prófétáját*. Nátán és Dávid jól ismerték egymást. A próféta már korábban adott tanácsot a királynak a templom építésével kapcsolatban (*Sámuel második könyve* 7. fejezet). Ekkor viszont más feladatot kellett ellátnia a királynál.

Miért dönthetett úgy Nátán, hogy egy történetet mond el, és nem egyből nevezi és szégyeníti meg Dávidot? Olvassuk el 2Sám 12:1-14 részét!

Nátán tudta, mit kell mondania, és azt úgy közölte, hogy Dávid is megértse. Olyan történetet mesélt, ami a király szívéhez szólt, aki annak idején pásztor volt. Ismerte Dávid fejlett igazságérzetét, tisztességét. Azt is mondhatnánk, hogy bizonyos értelemben a próféta csapdát állított, amibe a király egyenesen belesétált.

A mit sem sejtő Dávid a saját halálos ítéletét mondta ki, mire Nátán így felelt: „*Te vagy az az ember*” (2Sám 12:7)! Ez többféleképpen is elmondható. Lehet kiáltani, vádolhatjuk a másikat, ujjal is mutogathatunk rá, de aggodalommal és gondoskodással is mondhatjuk. Nátán szavai bizonyára kegyelemmel szóltak. Abban a pillanatban a király valószínűleg megsejtette, milyen fájdalmat érez Isten, amikor egyik gyermeke átlépi akarata korlátját. Valami felvillanhatott Dávid elméjében, valami megszagathatta a szívét.

Miért válaszolt Dávid úgy, hogy „Vétkeztem az Úr ellen”? Azt is mondhatta volna, hogy „Vétkeztem Betsabé ellen”, vagy „Gyilkos vagyok” (2Sám 12:13; lásd még Zsolt 51:6)!

Dávid ráeszmélt, hogy a minket nyugtalanító bűn elsősorban Isten, a Teremtő és Szabadító ellen irányul. Magunknak okozunk kárt és másokra is hatással vagyunk, szegyet hozunk a családukra és a gyülekezetünkre, végső soron azonban Istennek okozunk fájdalmat, egy újabb szöveget verünk az ég felé mutató, durva, golgotai fába.

„A próféta dorgáló szavai érintették Dávid szívét. Lelkiismerete felébredt. Bűne a maga teljes szörnyűségében jelent meg lelki szemei előtt. Remegő ajakkal mondta: »Vétkeztem az Úr ellen!« Mindaz a rossz, amit mások ellen cselekszünk, a megsértetről mindig Istenre hat vissza. Dávid súlyos bünt követett el úgy Uriás, mint Betsabé ellen, és ezt mélyen át is érezte. Végtelenül nagyobb volt azonban az, amit Isten ellen követett el” (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*. Budapest, 1993, Advent Kiadó, 672. o.).

BŰNBOCSÁNAT ÉS FELEDÉS?

Nátán szembesítette Dávidot bűne hatalmas voltával, miután a király gyanútlanul ítéletet mondott ki önmaga felett (2Sám 12:5-6). Megtört szívvel vallotta be bűnét. A próféta ezután egyből biztosította, hogy „Az Úr is elvette a te bűnödöt” (2Sám 12:13) és megbocsátotta. Nem volt várakozási idő Isten megbocsátása előtt. Dávidnak nem kellett bizonygatnia őszinteségét, mielőtt bocsánatot kapott volna bűnére.

Ám 2Sám 12:10-12 szakaszában Nátán előre megmondta Dávid bűnének következményeit, kijelentette, hogy a születendő gyerek meg fog halni.

Mit jelent, hogy Isten elvette Dávid bűnét? Egyszerűen tiszta lapot adott neki? Mindenki csak úgy megfélemezik a történelekről? Olvassuk el 2Sám 12:10-23 részét, miközben ezekről a kérdésekről gondolkodunk!

Dávid minden bizonnyal eltűnődött ezeken a kérdéseken, amikor a szeme láttára hullott darabokra a világa - a csecsemő meghalt, a családjában zűrzavar uralkodott (Ammon és Absolon esetei kellőképpen példázják a valós családi problémákat), a jövője pedig bizonytalan volt. A bűne következményei ártatlanokra is hatottak, mint Úriásra és az újszülött gyermekekre, Dávid mégis kezdte megérteni, hogy Isten kegyelme mindent elfedez, egy nap pedig majd a bűn összes következménye eltűnik. Eközben háborgó lelkiismerete nyugalomra talált Isten kegyelmében.

Minek a szükségét érezte Dávid igazán? Mire vágyott? Olvassuk el Zsolt 51:1-7 szakaszát!

Az 51. zsoltárban Dávid kitárta a szívét és nyíltan bevallotta bűnét. Könyörgésében Isten szüntelen szeretetére és nagy könyörületére hivatkozott. Arra vágyott, hogy az Úr megújítsa őt.

A Jézusban található nyugalom árára gondolva először fel kell ismernünk, hogy szükségünk van külső segítségre. Bűnösként szükségünk van a Megváltóra. Felmérjük a vétkünket, majd ahhoz kiáltunk, aki egyedül képes tisztára mosni, megtisztítani és megújítani minket. Amikor ezt tesszük, bátorságot meríthetünk ebből: itt áll előttünk egy házasságtörő, manipulátor, gyilkos, aki a Tízparancsolat legalább öt törvényét áthágta, de segítségért kiáltott, Isten bűnbocsánatának ígéretére hivatkozott.

Számunkra milyen reményt nyújt az, hogy Isten megbocsátotta Dávid bűnét?

ÚJ TEREMTÉS

Dávid megvallotta a bűnét anélkül, hogy kifogásokat keresett volna vagy szépíteni próbálta volna azt, majd egy kéréssel fordult Istenhez. Mit kért tőle? Olvassuk el Zsolt 51:8-14 szakaszát!

Minden izraelita jól tudta, aki valaha járt a szentélyben, hogy mire gondolt Dávid, amikor az izsóp tisztító erejét említette. Mózes törvénye a rituális tisztulásra hivatkozva (3Móz 14:4) arra utal, hogy az eljövendő áldozat - az *Áldozat* - elveszi majd a világ bűneit.

Dávid ezek után „...*vidámságot és örömet*” (RÚF) is kért. Nem arcátlan ez egy kicsit, a bűne hatalmas voltát tekintve?

Talán segít, ha más szavakkal megfogalmazzuk: „Mondd nekem, hogy megbocsátottál, akkor ismét beléphetek a szentélybe és láthatom, ahogyan vidáman és örömmel imádnak téged!”

A bűneset után Ádám és Éva elrejtőzött Isten elől (1Móz 3:8). Miért annyira más Dávid kérése, a bűne elkövetése után? Olvassuk el Zsolt 51:13-14 verseit!

Dávid nem akart Isten jelenlétén kívül élni. Felismerte, hogy nincs ereje a Szentlélek nélkül. Tudta, hogy ismét bűnbeeshet, olyan könnyen, ahogy Betsabéval történt. Szertefoszlott az önbizalma.

Tudatában volt annak, hogy nem ő aratja majd a jövőbeli győzelmeket, azokat egyedül Isten adja, ha teljesen rábízta magát.

Nem csak rajtunk áll a győztes keresztényi élet, Jézustól függ! Az Ő jelenlétére, Lelkére vágyunk, az Ő *szabadításának* örömét akarjuk. Felismerjük, hogy megújulásra és helyreállításra van szükségünk. Az Ő nyugalma - Isten újjáteremtő tette kell nekünk. Nincs egymástól távol a teremtés és a bűnbocsánat nyugalma. „*Tiszta szívet teremts bennem, oh Isten, és az erős lelket újítsd meg bennem*” (Zsolt 51:12). Ez a vers a teremtés nyelvezetével él. Az Ószövetség egyedül Istenre mutatva használja a „teremt” (*bara*) igét. Miután újjáteremtett bennünket, megnyugodhatunk.

Mi tart vissza attól, hogy tapasztaljuk a büntudattól való szabadulás örömét és boldogságát, ha ez még nem történt volna meg? Mit tanulhatunk ebből a történetből, ami a segítségünkre lehet?

VISSZATÜKRÖZNI ISTEN VILÁGOSSÁGÁT

Valamilyen szégyenteljes kudarcélmény, majd a megbocsátás után talán azt tartjuk a legtermészetesebbnek, hogy megpróbáljuk elfelejteni az esetet. A kudarc emléke igen fájdalmas lehet.

Mihez akart Dávid kezdeni ezzel a fájdalmas helyzettel? Olvassuk el Zsolt 51:15-21 szakaszát!

Amikor egy edény vagy egy értékes váza leesik és széttörik, általában sóhaj-tunk és eldobjuk a hasznavehetetlen darabokat. Japánban azonban létezik egy tradicionális művészet a törött edények helyreállítására, amit *kintsu-ginak* neveznek. Nemesfémekkel, például folyékony arannyal, ezüsttel ragasztják össze a darabokat, a törött tárgyat gyönyörűvé, értékessé téve.

Valami mindig változik, amikor Isten megbocsátja a vétkeinket és újjá-remt bennünket. Bűnbocsánata összeforrasztja életünk széthullott darab-jait, a látható törésvonalak pedig felhívják a figyelmet drága kegyelmére. Így Isten hangszóróivá válhatunk. „...*dicséretedet hirdeti szám*” (Zsolt 51:17, RUF). Nem próbáljuk önmagunkat megjavítani, nem önmagunk akarunk fejlődni (fokozatosan sem)! Összetört lelkünk és bűnbánó szívünk fény-su-gárként dicsóíti Istent, amit a környező világ is lát. Ha megbocsátást nyer-tünk, a mi tapasztalatunk más bűnbocsánatra vágyókat szintén odavonz.

Mi a kapcsolat az 51. zsoltár és 1Jn 1:9 verse között?

1Jn 1:9 verse röviden összefoglalja az 51. zsoltárt. Dávid jól tudta, hogy „*a töredelmes és bűnbánó szívet oh Isten nem veted te meg*” (Zsolt 51:19)! János is arról biztosít, hogy „*Ha megvalljuk bűneinket, hű és igaz, hogy megbocsássa bűneinket és megtisztítson minket minden hamisságtól*” (1Jn 1:9). A szaván foghatjuk Istent!

Ismét leszögezzük, hogy Dávid nem hozhatta helyre azt a rettenetes kárt, amit a tettei okoztak, sem a példát, amit a családja előtt mutatott. El kellett szenvednie a döntései és a tettei következményeit. Mégis tudta: Isten meg-bocsátott neki és bíznia kell abban, hogy Isten Báránya egy nap eljön és a helyére lép.

Hogyan igényelhetjük 1Jn 1:9 ígértét a saját életünkben? Mit érezhe-tünk, miután ezt megtettük, tudva, hogy az ígélet nekünk is szól?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

„Dávid bűnbánata őszinte és mély volt. Nem tett semmi kísérletet arra, hogy elfedezze bűnét. Nem igyekezett megszökni a fenyegető ítélet elől, ez inkább imára készítette. Láta... beszennyezett lelkét; undorodott a bűntől. Nemcsak bocsánatért, hanem szíve tisztaságáért is könyörgött... A bűneiket megbánó bűnösöknek adott isteni ígéletben meglátta Isten bocsánatát, és ez biztosíték volt, hogy neki is megbocsát...

»Isten előtt kedves áldozatok: a töredelmes lélek; a töredelmes és bűnbánó szívet oh Isten nem veted te meg!«

Bár Dávid elbukott, az Úr felemelte őt... Dávid azonban megalázkodott és megvallotta bűnét, míg Saul megvetette a feddést és bűnei meg nem bánásával megkeményítette szívét.

Dávid történetének ez a szakasza... az emberiség harcáról, kísértéseiről, az Isten előtti őszinte bűnbánatról... adott egyik legerőteljesebb szemléltetés. Évszázadokon át... Isten gyermekeinek ezrei, akik bűnbe estek és kétségbeesésükben már-már feladták a küzdelmet, megemlékeztek arról, hogy Dávid őszinte bűnbánatát és beismerését Isten miként fogadta el, noha szenvedett törvényszegéséért, és így bátorságot merítettek a bűnbánatra és erőt kaptak ismét Isten parancsolatainak útján járni.

Mindenki, aki... megalázza lelkét, amint Dávid is tette, biztos lehet abban, hogy van remény számára... Az Úr egyetlen őszinte lelket sem vet el” (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*. Budapest, 1993, Advent Kiadó, 676-677. o.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

- 1) Miért van az, hogy végső soron Isten ellen irányul minden bűn? Mit jelent az, hogy ellene vétkezünk?
- 2) Mit mondhatnánk annak, aki nem érti, miért szenvednek ártatlan emberek, mint Úriás vagy akár Dávid és Betsabé újszülött fia? Hogyan beszélhetünk Isten szeretetéről és igazságáról ilyen helyzetben? Hogyan segít ilyenkor a nagy küzdelem szemlélete?
- 3) Vajon miért foglalkozik két teljes fejezet a Bibliában Dávid és Betsabé szörnyű történetével? Miért kellett beszámolni erről az esetről?
- 4) Gondolkozzunk még azon, hogy a bűn elválaszt Istentől, ahogy azt Zsolt 51:13-14 versei is kifejezik! Milyen tapasztalatunk volt már e téren? Miért olyan fájdalmas ennek az elszakadásnak az érzése? Miért a kegyelem ígérete az egyetlen gyógyír rá?

PECZNYÍK PÁL: KÉT NAP KÖZÖTT

Amióta megszülettem,
s élek Isten tenyerén,
sem a tegnap, sem a holnap,
csak a mai nap enyém.

Ó, de vajon úgy töltöm-e
ezt az áldott, egy napot,
hogy az tetszésére legyen
Atyámnak, ki alkotott.

Tudja, látja, mai napon
nem magamnak éltem-e,
szívembe lát, és jól tudja,
hogy az mivel van tele.

Ismeri a gondolatom:
ki se mondom még a szót,
Ő már tudja, mit szól ajkam,
építőt vagy rombolót.

Nem látom Őt; Ő lát engem,
mert átlátszó életem,
árnyék borul életemre
valahányszor vétkezem.

Atyám, segíts úgy tölteni
minden áldott, új napot,
ne feledjem, hogy a földön
átmenő vándor vagyok.

Napok évekké duzzadnak,
évekből nő ezredév.
Tenálad is csak egy nap van,
de az véget sosem ér!